

THEATER Kwaliteit optredens Limburg Festival niet meer wat ze geweest is

Straattheater blijft zo ongevaarlijk

De artiestenkaravaan trekt verder. Op naar het volgende festival. Want er is tegenwoordig geen stad of dorp meer dat festivalloos door het leven wil gaan. Het lijkt wel een ziekte: de festivallitis. Wat heeft het Limburg Festival ons opgeleverd? Een inventaris. Gevolgd door een verzoekje: laat het publiek onder een afdakje zitten.

door **Jos Prop**

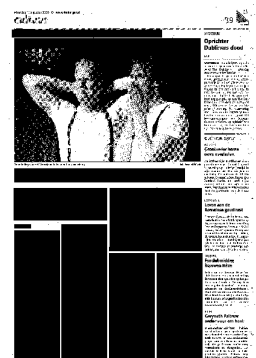
Meer dan de helft van de groepen en artiesten baseert hun voorstelling op de basistechnieken van jongleren en acrobatiek. De aantrekkelijkheid daarvan ligt niet in het kunstje zelf, maar in de wijze waarop dat verpakt wordt, de vorm dus. Gezellige kletsmajoren krijgen de lachers op hun hand, dappere durfalten voeren hun trucjes 'gevaarlijk' hoog boven de grond uit en artiesten met gevoel voor drama spelen dat ze eigenlijk niets van kunnen. Zo zoekt elke performer het jasje dat hem het beste past. De vorm maakt het onderscheid, niet de inhoud. Miss Pandora Pink buit tijdens haar jongleerwerk haar vrouwelijkheid op de meest goedkope manier uit door tot vervelens toe haar borstpartij en achterwerk te etaleren. Degelijk driedubbel verpakt, dat wel, zodat er dus geen millimeter naakte huid te zien valt. Daarnaast mag een mannelijke adonis zich door haar tot de plaatselijke Elvis laten transformeren, waarbij hij een nummertje onbeholpen heupwiegen niet kan ontlopen. Hoe knulliger hoe leuker. Tot grote hilariteit van de omstaanders. Want ook dat is een kenmerk van straattheater: vrijwilligers te kakken zetten. Tot leedvermaak van allen die zich aan een uitverkiezing weten te onttrekken en aldus de schaamte ontlopen. De laatste groep die ik op mijn routeschema heb staan is het Hopla Circus uit België. Het vijftal, dat zich presenteert als de Spaanse familie Rodriguez, sjouwt een boxspring en enkele springplanken uit een oude Mercedes. Die spullen vormen de start- en landingsbaan voor hun vele salto's. Aardig om te zien, maar ook een optreden vol gemiste kansen. Want de gekozen familieconstructie leent zich voor meer theatrale mogelijkheden dan er benut worden. Tragiek, humor

en poëzie hadden voor een verhaal kunnen zorgen dat verder reikt dan de luchtsprongen alleen. En hiermee hebben we nog een euvel van het straattheater te pakken: het blijft allemaal zo ongevaarlijk, vrijblijvend en eendimensionaal. Daarnaast is ook de kwaliteit van de optredens niet meer wat ze ooit geweest is. Hier wreekt zich het gebrek aan financiële middelen. Maar gaat kwaliteit niet voor de baat uit? De voorstellingen die jonge, pas afgestudeerde toneelmakers in de Limburgse boerenschuren laten zien, vormen inmiddels de tweede belangrijke poot van het Limburg Festival. Deze uitvoeringen schreeuwen de noodzaak en de passie van de makers uit. Jonge honden die niet af te remmen zijn in hun expressiedrift. Kunstenaars die hun vak aan het ontdekken zijn en deuken willen slaan in de begrenzing ervan. Zij zijn op zoek naar inhoud en naar een manier waarop ze die het beste theatraal kunnen communiceren met hun publiek. En dat proces is allemachtig mooi om te zien. Ook wanneer de uitkomst niet oplevert wat de makers ervan verwachtten. Zoals in Ubachsberg, waar de voorstelling Amoris, in het Limburgs dialect gespeeld, een regelrechte mislukking is. In het weiland achter de schuur geniet ik tussen de modderende spelers en de bomen door van een prachtige zonsondergang. Deze avond in het Heuvelland wordt afgesloten met een concert op een vijf meter hoge, wonderlijk in elkaar geknutselde constructie die door drie jonge mensen wordt bespeeld. In Grathem doen de acteurs Timothy de Gilde en Ferdi Stofmeel een boekje open over toneelspelen. Op een humoristische manier leggen ze hun publiek uit wat er allemaal komt kijken bij het spelen van een rol. Een heerlijk en leerrijk uurtje voor iedereen die wil weten hoe acteren in elkaar zit.

Drie kwartier later spelen twee jonge spelers een oud echtpaar dat domweg gelukkig is en maar één angst kent: de angst om elkaar te verliezen. Dat verhaal wordt nagevoel zonder tekst, maar in originele, geestige en ontroerende beelden verteld. Dit verstilde poëtische kleinnood is van de hand van de Maas-trichtse regisseur Lieke Benders. De bijna-monoloog van en door Laura van Dolron laat zien dat zij heel wat in haar mars heeft en dat ze prima met tegenstellingen uit de voeten kan. Wat aan haar filosofische voordracht ontbreekt is humor die het publiek de broodnodige lucht moet verschaffen. Haar kwalitatieve inhoud zoekt nog een passende vorm.

Op de Conenhof in Velden zet een stel corpballen de boel op stelten. Hun vocabulaire beperkt zich tot de enige activiteiten waartoe ze zich geroepen voelen: zuipen, neuken en ontgroenen. Growing up in Public, zo heet deze Utrechtse groep, speelt in een onvoorstelbare overdrive. En het is juist deze schaamteloze overdrijving die de opeenstapeling van clichés tot een hilarische parodie verheft.

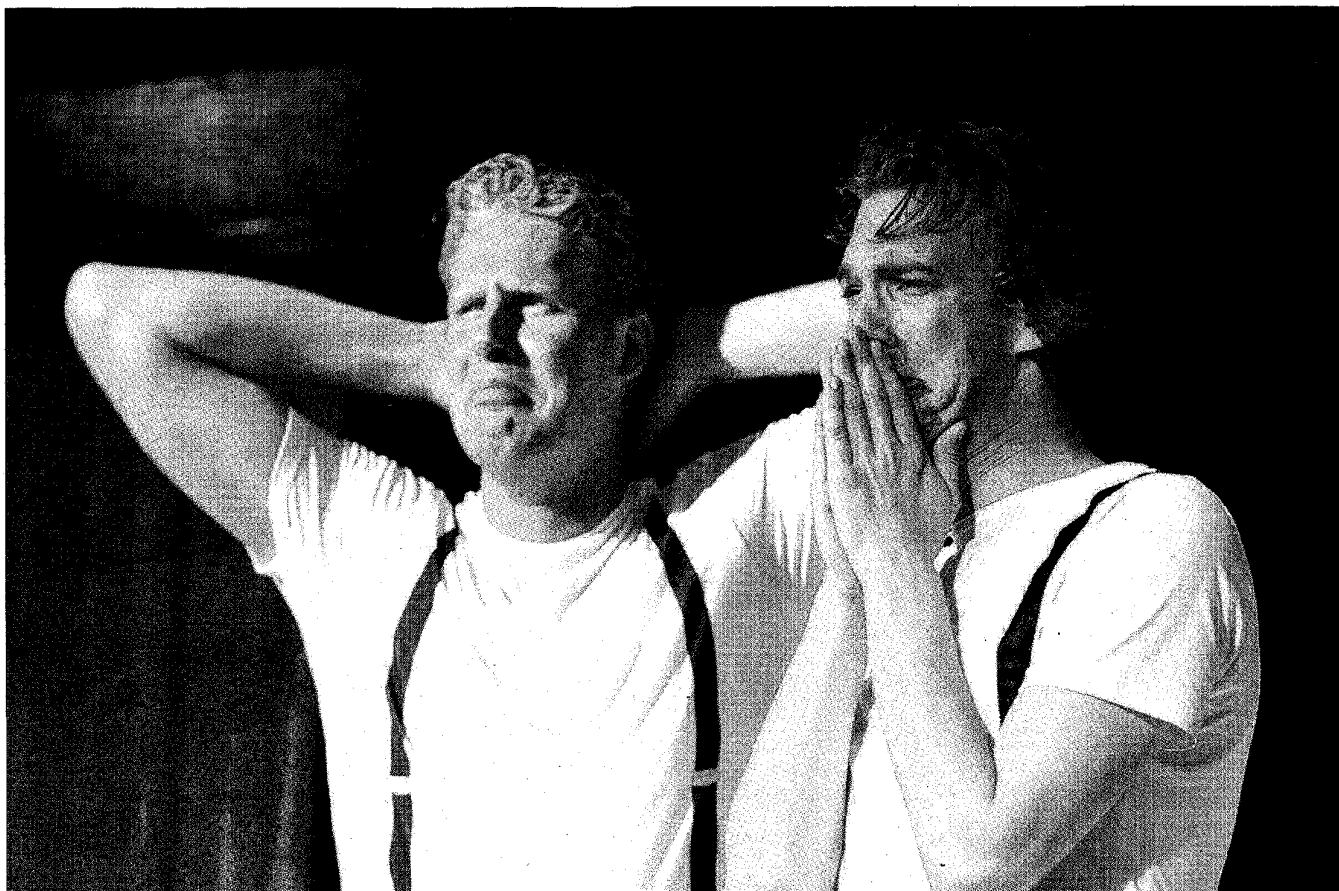
Rest mij één verzoek met betrekking tot het boerderijtoneel: verwen het publiek een beetje. Laat de toeschouwers, tussen twee voorstellingen in, niet drie kwartier in de avondkou zitten of staan. Afdakjes op hoge poten en met afrijbare zijwanden zijn voor weggeefprijzen te koop. Kopje koffie erbij voor de binnentemperatuur en klaar!

Hopla Circus op het Kloosterwandplein in Roermond.

foto **Franco Gori**

Voorstelling van Het Vervolg in de Eikenhof in Ubachsberg

foto **Arnaud Nilwik**